U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. K.,** zastoupena Mgr. Janou Řezáčovou, advokátkou se sídlem Znojmo, nám. Republiky 18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 64 Az 109/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2005, č.j. OAM-1516/VL-20-11-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2007, č. j. 64 Az 109/2005 – 23,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2005, č.j. OAM-1516/VL-20-11-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). (Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a termín „překážka vycestování“ pojmem „subsidiární ochrana“.)

Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvody žádosti o udělení azylu žalobkyně byly obavy z bývalého přítele (potíže zapříčiněny jeho snahou získat od žalobkyně náhradu za zničený automobil) a snaha zajistit si prostřednictvím azylového řízení legální pobyt v České republice.

Proti správnímu rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, ve které uvedla, že žádá soud o nové projednání rozhodnutí Ministerstva vnitra v její věci,

jelikož tato byla posouzena povrchně a nebyla dokonale prostudována. Dále požádala při projednání její věci vzít do úvahy veškeré negativní důsledky jejího návratu na Ukrajinu.

Krajský soud v Ostravě předmětnou žalobu jako nedůvodnou rozsudkem zamítl. Po zhodnocení všech důkazů dospěl k závěru, že v řízení před žalovaným správním orgánem nedošlo k žádnému porušení ustanovení správního řádu, skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem. Obsah správního spisu dokládá, že žalovaný si opatřil veškeré potřebné podklady pro své rozhodnutí a z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů na základě kterých rozhodoval. Ze spisového materiálu (z žádosti žalobkyně o udělení azylu, vlastnoručně psaného odůvodnění k této žádosti i z obsahu protokolu o pohovoru k této žádosti) bylo prokazatelně zjištěno, že žalobkyně přicestovala do České republiky a požádala o azyl zejména proto, že chtěla zůstat v České republice legálně, pracovat a vydělat peníze. Žádný azylově relevantní důvod ve smyslu ust. 12 zákona o azylu v průběhu správního řízení žalobkyně neuváděla, neprokazovala ani se o něm nezmínila.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností, ve které argumentuje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru stěžovatelky soud nesprávně aplikoval ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., avšak bez uvedení bližší specifikace namítaného pochybení. Žalovaný měl posoudit její žádost o azyl a okolnosti vedoucí k jeho požádání ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, neboť se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele. Vadu řízení před správním orgánem stěžovatelka spatřuje v tom, že při jednání se správním orgánem měla sice tlumočníka, ale jednalo se o ruského překladatele a nikoliv tlumočníka ukrajinského jazyka, čímž mělo dojít k porušení základních ustanovení LZPS a správních předpisů deklarujících právo účastníka jednat před správním orgánem v rodném jazyce a jeho právo na tlumočníka. Stěžovatelka dále požádala o přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti. Uvedl, že posoudil žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou a nebyl proto povinen ji zkoumat – v souladu se zákonem – podle podmínek ust. § 14 zákona o azylu, neboť pro rozhodování o udělení azylu z důvodů předvídaných v ust. § 14 cit. zákona je určující závěr o existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 cit. zákona. Námitku stěžovatelky proti rusky vedenému pohovoru ve správním řízení pokládá žalovaný za nově v kasační stížnosti uplatněnou skutečnost, kterou stěžovatelka z vlastní viny neuplatnila v řízení před soudem, a z tohoto důvodu k ní Nejvyšší správní soud nemůže podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet. Nadto dodává, že postup správního orgánu byl plně v souladu s ust. § 22 zákona o azylu, ve znění platném do 12. 10. 2005, neboť pohovor se stěžovatelkou byl veden v jazyce ruském na její žádost a ta proti tomu nikdy neprotestovala ani nežádala o tlumočníka do ukrajinštiny. Proto žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost nebo její zamítnutí pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost z následujících důvodů.

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V podané kasační stížnosti se stěžovatelka dovolává důvodu pro udělení tzv. humanitárního azylu obsaženého v ust. § 14 zákona o azylu v důsledku okolností, které jí vedly a byly příčinou jejího odchodu do České republiky. V žalobě však stěžovatelka takovou námitku zpochybňující rozhodnutí žalovaného neuvedla; omezila se pouze na obecnou výtku proti zamítavému rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Rovněž stěžovatelčiny výtky ohledně jazykové bariéry jsou v řízení před kasačním soudem nově tvrzenou skutečností, jež nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. Nad rámec rozsahu soudního přezkumu Nejvyšší správní soud poukazuje na zjevnou bezdůvodnost těchto výtek, neboť pohovor se stěžovatelkou ze dne 20. 8. 2005, jak patrno ze správního spisu, byl veden v jazyce ruském, jemuž rozumí, a za účasti kvalifikovaného tlumočníka; pravdivost a úplnost přednesených skutečností stvrdila svým podpisem.

Jestliže až nyní v podané kasační stížnosti stěžovatelka opírá důvod, pro který jí měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, o okolnosti, které jí vedly a byly příčinou jejího odchodu z České republiky, navíc ani blíže nespecifikovaných, jedná se o důvod podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, neboť jej stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač je zřejmé, že tak učinit mohla. Co se týče kasační námitky stěžovatelky ohledně již výše zmiňované jazykové bariéry v průběhu správního řízení, jedná se o novou skutečnost, k níž Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet, neboť ji stěžovatelka uplatnila až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), ačkoliv měla možnost k jejímu uplatnění ve správním nebo soudním řízení. Nelze tedy až v řízení o kasační stížnosti uplatnit důvod pro udělení azylu dosud neuplatněný, když stěžovatelka měla možnost k jeho uplatnění alespoň v řízení před krajským soudem. Jelikož kasační stížnost stěžovatelky neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005, má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu